

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121201157
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1121201157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členov senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej, v právnej veci žalobcu: S. C., H. XX.XX.XXXX, C.: F. K. XXX/X, C. Š., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom: Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom: Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.200,- eur, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 06. februára 2025, č. k. B1-11Csp/18/2021 - 167, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 06. februára 2025, č. k. B1-11Csp/18/2021 - 167, potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 06. februára 2025, č.k. B1-11Csp/18/2021-167, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 756,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol. Tretím výrokom súd prvej inštancie žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.200,- eur titulom vydania primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.") a náhrady trov konania.

3. Žalobu odôvodnil odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019 a tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 03.06.2010, ktorá z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí bola postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá skutočnosť mala za následok to, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade tejto zmluvy (t. j. istinu poskytnutého úveru). Vzhľadom na to, že žalobca na predmetnú zmluvu veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 18C/125/2016. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa

03.07.2019, a ktorým došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.780,50 eur spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197, zo dňa 19.06.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2019. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Sumu žalobou uplatneného primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.200, - eur, predstavujúcu 32% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia (3.780,50 eur), považoval žalobca za nanajvyš primeranú vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a na ktorom bol žalobca úspešný.

4. Žalovaný v odpore voči platobnému rozkazu uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 veta druhá zákona č. 250/2007 Z. z. sice priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Tvrdil tiež, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadostučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť tohto ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Pri tom priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný mal za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádzal žalobca, malo dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie a prípadne priznanú náhradu finančného zadostučinenia považuje za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva, pričom poukázal na dôležitosť gramatického výkladu slova „primerane“. Ďalej dôvodil, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Mal za to, že jeho opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Podľa jeho názoru žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadostučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Konštatoval, že žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva a podotkol, že sám žalobca konal v rámci kontraktčného procesu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Svojím podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Za spornú považoval aj výšku požadovanej náhrady finančného zadostučinenia dôvodiac jej relevantným neodôvodnením (odhadom určené). Záverom uviedol, že konanie žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadostučinenia nebolo adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatkoch kontraktčného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výpoveďou advokáta žalobcu a listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu, z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, právoplatným dňa 03.07.2019 (jeho druhým výrokom) v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/159/2018-197, zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019 (jeho I. výrokom), bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozsudkoch, t. j. nesporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu je tvrdenie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva

alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu bolo, či žalobca ako spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.200,- eur (predstavujúce 32% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur) od žalovaného ako toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi zodpovedá, pričom žalobca tvrdí, že má, a žalovaný toto tvrdenie popiera tvrdením, že nemá, a v prípade, ak by mal, namieta výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia. Následne súd prvej inštancie poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019, v ktorom sa zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti uviedol: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými zákonmi zodpovedá... Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami sporu spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Súd prvej inštancie uviedol aj, že na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/389/2015 a sp.zn. 6Cdo/127/2017, nadviazalo temporálne neskoršie Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/92/2021, zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48 a ktorého práva veta znie: „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“

7. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené konštatoval, že citované rozhodnutia možno jednoznačne považovať za ustálenú súdnu prax. Podľa tejto ustálenej súdnej praxe je jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi. Táto podmienka je splnená, ak súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (v danom prípade nárok z bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 03.06.2010). Žiadna iná podmienka nemusí existovať. V kontexte citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto nemohla obstať obrana žalovaného, prezentovaná v odpore proti platobnému rozkazu, na ktorej zotrval žalovaný aj vo vyjadrení (duplike) a súd prvej inštancie v zhode s názorom žalobcu, obsiahnutým vo vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) pokladal argumentáciu žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu za zavádzajúcu a

nezoľhadňujúcu ustálenú súdnu prax v sporoch o priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že interpretáciou § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/389/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/92/2021, zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, súd prvej inštancie dospel k záveru, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. Podmienka úspešného uplatnenia práva na súde bola v danom prípade splnená právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019 a vykonateľnosť dňa 09.07.2019 v prvom a druhom výroku v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018 v prvom výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol, a v druhom výroku, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.780,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.03.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, t. j. ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi tak, že priznal žalovanému ako spotrebiteľovi (v predmetnom spore, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-11Csp/18/2021, v procesnom postavení žalobcu) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom. Vznik ujmy v sporoch o priznanie primeraného finančného zadostučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo bolo v danom prípade naplnené a potvrdené právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019 a vykonateľnosť dňa 09.07.2019 v prvom a druhom výroku v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/159/2018-197, zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019. Pre priznanie práva na zadostučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadostučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci bolo z obsahu spisu zrejmé, a nebolo to ani medzi stranami sporné, že žalobca, ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, keď jeho vzájomnej žalobe v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 18C/125/2016, tento súd vo vzťahu k tomuto nároku vyhovel. Žalobca tak splnil predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 veta tretia vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

9. Na margo primeranosti požadovaného finančného zadostučinenia, ako rozhodujúceho kritéria pre priznanie práva na zadostučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., pričom jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu, súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba je dôvodná v jej základe, t. j. že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Avšak čo sa týka sumy žalobcom požadovanej ako primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.200,- eur, súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadostučinenie výšku 756,- eur [predstavujúce 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur, namiesto žalobou uplatnených 32% (1.200,- eur) z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50,- eur] podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobu súd prvej inštancie teda považoval za nedôvodnú v primeranom finančnom zadostučinení vo výške 444,- eur, ako rozdielu medzi žalobcom uplatneným primeraných zadostučinením vo výške 1.200,- eur a finančným zadostučinením vo výške 756,- eur, súdom považovaným za primerané. Sumu 756,- eur súd prvej inštancie považoval za zodpovedajúcu stavu, kedy zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už pri vzniku zmluvného vzťahu založeného medzi žalovaným ako veriteľom (dodávateľom) a žalobcom ako dlžníkom (spotrebiteľom) Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 03.06.2010, ktoré vyústilo do súdnych konaní na Okresnom súde Žiar nad Hronom ako súde prvej inštancie a následne na Krajskom súde v Banskej Bystrici ako odvolacom súde, počas ktorých (až do ich právoplatného skončenia dňa 03.07.2019) žalobca ako spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva vzájomnou žalobou

a bol v ich obhajovaní úspešný. Tiež mal za to, že finančné zadostučinenie priznané žalobcovi v sume 756,- eur, spravodlivo a postačujúco vyrovná ujmu žalobcu ako spotrebiteľa, zároveň adekvátne sankcionuje žalovaného ako dodávateľa, a poskytne žalobcovi ako spotrebiteľovi náležitú satisfakciu, čím naplní všetky atribúty finančného zadostučinenia tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. Súd prvej inštancie vysvetlil, že uvedené finančné zadostučinenie je potrebné vnímať ako poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľovi, a tiež ako odmenu pre žalobcu, nie ako kompenzáciu. Zároveň má odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 756,- eur aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá nemusí byť v rovnakej, numericky vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila. Za primerané ho pokladal aj vzhľadom na dĺžku trvania nezákonného stavu od 03.06.2010, t. j. od uzavretia Zmluvy o úvere č. 608100284 medzi žalobcom a žalovaným, do 03.07.2019, t. j. do právoplatnosti rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 18C/128/2016 a tiež vzhľadom na existenciu objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu, napr. znížením životnej úrovne žalobcu po dobu trvania nezákonného stavu, alebo nemajetkovou ujmu žalobcu v peniazoch, ku ktorej došlo vo sfére psychiky žalobcu v dôsledku porušovania povinností zo strany žalovaného ako dodávateľa. Súd prvej inštancie vzal zreteľ aj na skutočnosť, že žalobca bol Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/136/2013, zo dňa 19.08.2013, právoplatným dňa 23.10.2013, uznaný za vinného zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, z dôvodu, že žalobca v žiadosti o úver (v súvislosti so Zmluvou o úvere č. 608100284, zo dňa 03.06.2010 uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným) uviedol nepravdivé údaje v položke mesačné príjmy a výdavky a úver nesplácal. Napokon súd prvej inštancie zohľadnil aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohacovania sa pre druhú stranu sporu.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výrokom uvedeným pod bodom I. a II. podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. Napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za správne, avšak len v časti, ktorou sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o existencii nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom žalobca podaným odvolaním namietal tú časť rozhodnutia, ktorou súd prvej inštancie zamietol značnú časť uplatňovaného finančného zadostučinenia, a to bez bližšieho a presvedčivého odôvodnenia. V tejto časti považoval napádané rozhodnutie za nepreskúmateľné. Podané odvolanie odôvodňoval najmä tým, že súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou primeranosti výšky uplatneného nároku, pričom ako určité kritérium, pomocou ktorého posudzoval primeranosť tohto nároku si celkom bez vysvetlenia určil, že primeraná výška finančného zadostučinenia je vo výške 20 % z bezdôvodného obohatenia. Takéto posúdenie veci žalobca s ohľadom na aktuálnu právnu úpravu inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ako aj s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky nepovažoval za správne. V súvislosti s právnym posúdením veci považoval za potrebné uviesť, že jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadostučinenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Aj keď zákonodarca neustanovil žiadne osobitné kritériá pre jej posúdenie, žalobca vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, ako aj z rozhodovacej praxe iných všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktorá musí byť súdu prvej inštancie z jeho činnosti známa (kde súdy priznávali až 100 % priznanej sumy bezdôvodného obohatenia alebo sumy o ktorú sa veriteľ snažil bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa), žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia iba vo výške, ktorá predstavovala zhruba iba 47 % celkového plnenia, o ktoré sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu Prešov, prezentovanú rozhodnutiami vydanými v konaniach vedených pod sp.zn. 3Co/53/2016, 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 7Co/49/2018, 21Co/31/2018, v rámci ktorých konajúce súdy konštatovali primeranosť takej výšky finančného zadostučinenia, ktorá zodpovedá 100 % súm bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa dodávateľ obohatil na úkor spotrebiteľa. Vychádzajúc z uvedeného mal žalobca za to, že výška žalovanej sumy bola v prejednávacom prípade podporená ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov Slovenskej republiky v otázke primeranosti finančného zadostučinenia. Vzhľadom na uvedené záver súdu prvej inštancie, ktorý striktné a bez

ďalšieho odôvodnenia považoval za primeranú finančné zadosťučinenie vo výške 20 % označil za nesprávny. Poznamenal pri tom, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil, akým spôsobom dospel k záveru, že suma zodpovedajúca 20% je primeraná s ohľadom na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu. Ďalej vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie s poukazom na spáchanie trestného činu úverového podvodu žalobca uviedol, že k spôsobeniu škody veriteľovi (žalovanému) nedošlo, a to vzhľadom na to, že žalovaný mal nárok len na ním skutočne poskytnuté finančné prostriedky. Žalobca uvedené žalovanému vrátil, dokonca uhradil sumu prevyšujúcu poskytnuté plnenie. Mal za to, že z uvedeného dôvodu záver súdu prvej inštancie nemohol obstať. Namietal, že na jednej strane vo veci súd prvej inštancie zohľadnil vyššie uvedené, ale porušenia práv spotrebiteľa veriteľom len minimálne. Následne poukázal na ďalšie významné okolnosti prejednávaneho prípadu, ktoré podľa jeho názoru súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, keď určil sumu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 20 % z bezdôvodného obohatenia ako primeranú. V prvom rade poukázal na dlhodobý stav právnej neistoty žalobcu, ktorý ako spotrebiteľ bol v tomto právnom vzťahu od roku 2010 do roku 2019, čo predstavovalo dlhú dobu 9 rokov, pričom počas tejto doby bol spotrebiteľ vystavený tlaku súdneho konania ako aj trestného konania. S ohľadom na tieto skutočnosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 28.03.2024, vydané v konaní vedenom pod sp.zn. 3CoCsp/15/2023, rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 24.06.2024, vydaného v konaní vedenom pod sp.zn. 3CoCsp/5/2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave vydaný pod sp.zn. 3CoCsp/9/2024, zo dňa 27.06.2024, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.04.2024 sp.zn. 21CoCsp/11/2023. Ďalej poukázal na účel primeraného finančného zadosťučinenia. Uviedol, že rozhodnutia vydané v pôvodných konaniach, ktoré deklarovali porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci súdy rozhodli o jeho ochrane nepredstavovali sankciu ako to žalovaný nesprávne uviedol. Boli nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Za dôležité potom považoval poskytnúť istú formu satisfakcie spotrebiteľovi za jeho aktívne uplatnenie a súčasne hájenie práv v konaní na súde, pri čom namietal, že uvedené vo vzťahu ku spotrebiteľovi vo veci súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezohľadnil. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaný pod sp.zn. 9Cdo/324/2020, zo dňa 13.12.2022, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.05.2022, sp.zn. 3CoCsp/67/2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave vydaný pod sp.zn. 5CoCsp/16/2023-176, zo dňa 30.05.2023. Poznamenal, že priznaná suma uplatneného nároku tak nekorešpondovala nielen s príslušnou právnou úpravou, ale aj s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov Slovenskej republiky, na ktorú žalobca poukázal. Namietal tiež, že súd prvej inštancie vyššie uvádzané skutočnosti vôbec nezohľadnil a svoje rozhodnutie v otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia riadne neodôvodnil, na základe čoho tak bolo jeho rozhodnutie v tejto otázke arbitrárne. Z odôvodnenia napádaného rozhodnutia bolo podľa názoru žalobcu evidentné, že vo veci súd prvej inštancie v otázke zamietnutia časti žalovanej sumy postupoval v rozpore s citovaným ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a svoje rozhodnutie v tejto časti žalovanej presvedčivo neodôvodnil, pričom len zovšeobecnene odkázal na iné konania, v ktorých rozhodol úplne totožným spôsobom. Výšku priznaného finančného zadosťučinenia považoval za neprimeranú vo vzťahu k rozsahu, v ktorom došlo k porušeniu práv spotrebiteľa a ktorých nápravy sa musel žalobca domáhať, a preto žiadal, aby odvolací súd zmenil napádané rozhodnutie tak, aby okrem súdom prvej inštancie priznaného nároku na zaplatenie sumy 756,- eur priznal žalobcovi nárok aj na zaplatenie sumy 444,- eur. Záverom žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne a výstižne neodôvodnil základné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ale len nekriticky vyslovil záver o primeranosti finančného zadosťučinenia len v rozsahu sumy 756,- eur, a teda napadnuté rozhodnutie vykazovalo znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie rozhodnutia nespĺňalo parametre zákonného odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2) CSP, na základe čoho označil predmetné rozhodnutie za nepreskúmateľné a nezákonné.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný, a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že neuznáva žalobcom vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Zdôraznil, že žalobca nijakým relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Podotkol, že primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Tiež považoval vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Mal za to, že súd prvej inštancie bol povinný na skutkový prípad aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 OZ, v zmysle ktorého výšku náhrady súd

určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmietol vyjadrenia žalobcu, ktoré mali evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiadal dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Rovnako žiadal, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva boli posudzované konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní bolo do úvahy vzaté aj konanie žalobcu, ktorý sa domáhal vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne. Dodal, že žalovaný svojím podpisom prejavil svoj súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy a tiež v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom mala primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Záverom poznamenal, že v prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma, sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.

13. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, pričom v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojich predošlých podaniach.

14. Žalobca predložil súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaného. V prvom rade poukázal na to, že odvolanie žalovaného nebolo podané včas. Uviedol, že zo súdneho spisu vyplývalo, že odvolanie žalovaného bolo podané až dňa 02.05.2025, čo bolo po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Ďalej poukázal na to, že odvolanie žalovaného nemalo náležitosti podľa § 363 CSP, nakoľko z podaného odvolania nevyplývalo, v akom rozsahu napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie, a teda nebol zrejmý rozsah odvolacieho prieskumu pre odvolací súd. V prípade, ak by aj napriek uvedeným skutočnostiam odvolací súd na podané odvolanie žalovaného prihliadal, žalobca z dôvodu právnej istoty uviedol nasledujúcu právnu argumentáciu. Žalovaným v podanom odvolaní uvedené, že žalobcovi neprislúcha finančné zadosťučinenie, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie bolo podľa názoru žalobcu v príkrom rozpore so zákonnou úpravou tohto inštitútu, ako aj so závermi súdu prvej inštancie, v napádanom rozhodnutí. Žalobca trval na tom, že preukázal naplnenie všetkých podmienok koncipovaných v § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Splnenie podmienok zo strany žalobcu bolo v danom konaní preukázané a žalovaného procesná obrana bola v otázke vzniku nároku a naplnenia predpokladov v celom rozsahu irelevantná. Žalobca zotrval aj na tom, že žiadaná suma vo výške 1.200,- eur bola primeraná vo vzťahu k postupu žalovaného, ktorého sa vo vzťahu k žalobcovi dopustil. Následne sa vyjadril k žalovaným avizovanému zneužitiu práva podanou žalobou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré považoval za absolútne mylné a ničím nepodložené. Namietal, že žalovaný akoby chcel navodiť dojem, že domáhaním sa zo strany žalobcu vydania primeraného finančného zadosťučinenia ide automaticky o zneužitie práva, ignorujúc pritom zákon, ako aj rozhodovaciu prax, v tejto otázke, pri čom poukázal na rozhodnutia, ktoré bližšie konkretizovali, čo možno považovať za zneužitie práva a na kom leží dôkazné bremeno jeho preukázania a ktoré jednoznačne vyvracajú akúkoľvek námietku žalovaného smerujúcu k tomu, že zo strany žalobcu ide o zneužitie práva.

15. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie ako žalobcu, tak aj žalovaného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalovaný podal odvolanie včas. Zo spisu vyplýva, že rozsudok bol žalovanému doručený dňa 15.04.2025 (doručenka na č.l. 179 spisu). Odvolanie bolo súdu doručené dňa 30.04.2025, ako vyplýva z doručky na č.l. 214 spisu. Záznam napísaný zo strany súdu na odvolaní žalovaného na č.l. 206, a to eŽaloba prijatá dňa 01.05.2025, nezodpovedá údaju na riadnej doručke na č.l. 214, z ktorej jasne vyplýva, že odvolanie bolo súdu doručené dňa 30.04.2025 a rovnako doručenie odvolania súdu dňa 30.04.2025, vyplýva to aj z potvrdenia o odoslaní podania na č.l. 215 spisu. Odvolací súd preto musí konštatovať, že odvolanie žalovaný podal včas, keď posledným dňom 15-dňovej lehoty na podanie odvolania bol deň 30.04.2025, keď rozsudok bol žalovanému doručený dňa 15.04.2025.

17. Odvolací súd po preštudovaní spisu, rozsudku súdu prvej inštancie a odvolaní, dospel k záveru, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím a odôvodnením súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania riadne a správne ustálil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a dospel k správneému záveru o dôvodnosti návrhu pokiaľ ide o nárok na finančné zadosťučinenie a rovnako správne dospel aj k primeranej výške tohto finančného zadosťučinenia. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a v reakcii na argumenty uvedené v odvolaniach odvolací súd uvádza, že žalobca si uplatňuje nárok v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa poslednej vety daného ustanovenia podmienkou na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľ úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade nastala táto skutočnosť, ako uviedol aj súd prvej inštancie, keď právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019 a vykonateľnosť dňa 09.07.2019, v prvom a druhom výroku v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/159/2018-197, zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18C/125/2016-122, zo dňa 15.01.2018, v prvom výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol a v druhom výroku, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.780,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.03.2017 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, t. j. ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi tak, že priznal žalovanému ako spotrebiteľovi (v predmetnom spore, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-11Csp/18/2021, v procesnom postavení žalobcu) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom. Tento nárok bol priznaný žalobcovi z dôvodu, že došlo zo strany žalovaného k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd aj s ohľadom na súdom prvej inštancie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, musí konštatovať, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď ustálil, že predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom alebo osobitnými predpismi a nevyžaduje sa aj preukázanie ujmy. Odvolací súd teda odvoláciu námietku žalovaného, že neboli splnené podmienky na uplatnenie práva podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne odôvodnil prečo v danej veci došlo k naplneniu týchto podmienok a odvolací súd sa stotožnil s jeho odôvodnením v celom rozsahu.

18. Žalovaný ďalej namietal, že suma, ktorú si žalobca uplatňuje, je neprimeraná. Žalobca naopak namietal v odvolaní, že súd prvej inštancie priznal neprimerane nízku sumu. Odvolací súd opäť konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožnil s posúdením a odôvodnením priznanej výšky zadosťučinenia súdom prvej inštancie. Odvolací súd dopĺňa a opakuje, že závažnosť ujmy nie je podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, ktorého aplikácia ako lex specialis sa uplatňuje na daný prípad, podmienkou k úspešnému uplatneniu primeraného zadosťučinenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/92/2021, ustálil, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvga&refSource=text>> o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi&refSource=text>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia;

jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V odôvodnení daného rozhodnutia sa uvádza: "Najvyšší súd v uznesení z 30. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytoxzwmsng6xzrgi3q&refSource=text>> (napadnuté odvolacie rozhodnutie je z 15. júla 2020, pozn.) sa v rámci podaného dovolania zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvgaxhaylsmftxeylfgufuzq&refSource=text>> ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvga&refSource=text>> je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/389/2015 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytkxzw15rwi327gm4ds&refSource=text>>). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvgaxhaylsmftxeylfgufuzq&refSource=text>> ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy." Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvádza, že či je uplatnená suma zadosťučinenia primeraná, je na úvahe súdu. Konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie odôvodnil a uviedol úvahy, prečo považoval ním priznanú výšku 756,- eur za primeranú a odôvodnil ju okolnosťami prípadu. Poukázal na dlhšie časové obdobie niekoľkých rokov, počas ktorého dochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa, poukázal aj na výšku sumy, ktorú neoprávnene žalovaný požadoval uhradiť od žalobcu a na druhej strane zohľadnil aj správanie žalobcu pri uzatváraní zmluvy, kde uviedol nepravdivé údaje. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie zohľadnil možné hľadiská pre posúdenie primeranosti finančného zadosťučinenia a priznal sumu zodpovedajúcu týmto hľadiskám. To, že aj v iných prípadoch priznal súd prvej inštancie (ten istý sudca) tiež sumy finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej 20 % sume bezdôvodného obohatenia neznamena, že nedošlo ku zohľadneniu konkrétnosti prípadu. Totižto všetky súdom prvej inštancie prejednávané

prípady mohli vykazovať rovnaké konkrétnosti. Nie je potom pochybením súdu, ak v obdobných prípadoch, s porovnateľnými konkrétnosťami, prizná obdobnú sumu, ktorú vyjadrí rovnakým percentom z výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, ktoré priznali až 100 % sumy bezdôvodného obohatenia ako primerané finančné zadosťučinenie, avšak na druhej strane žalobca poukazuje aj na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach (napr. sp.zn. 3CoCsp/5/2021, 3CoCsp/9/2024, 3CoCsp/15/2023, 5CoCsp/16/2023), z ktorých rozhodnutí zase vyplýva, že priznali za primerané finančné zadosťučinenie práve sumy zodpovedajúce 20 % zo sumy bezdôvodného obohatenia. Rovnako vyplýva z odôvodnení týchto rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, že išlo o obdobné prípady ako je daný prípad, aj čo sa týka dĺžky súdneho konania, v ktorom spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje právo. Daný prípad je v podstate odôvodnený v žalobe rovnako, ako sú vyššie uvedené prípady v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie priznal primeranú výšku finančného zadosťučinenia a odvolací súd nevzhladol žiaden dôvod, žiadnu takú okolnosť v danom konkrétnom prípade, ktorá by mohla opodstatnene znamenať priznanie vyššieho finančného zadosťučinenia oproti priznanému súdom prvej inštancie. Úvaha súdu prvej inštancie o primeranosti finančného zadosťučinenia v danom prípade je odôvodnená jasne, zrozumiteľne, nevybočuje ani z rozhodovacej praxe súdov a nie je dôvod zo strany odvolacieho súdu do danej úvahy zasahovať.

19. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (ust. § 387 ods. 1 CSP).

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd nevyhovел ani odvolaniu žalobcu ani žalovaného, má za to, že je namieste o trovách konania rozhodnúť podľa úspechu tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).